

Till de delar konventionen och den svenska lagstiftningen riktar sig mot sändningar som inte stör eller kan störa andra sändningar överensstämmer de inte med det allmänna rättsmedvetandet. Vi menar att en lagstiftning utan stöd i det allmänna rättsmedvetandet är farlig och olycklig då en sådan är ägnad att uppluckra respekten och tilliten till lagar över huvud taget. Därtill kommer att vi finner det motbjudande att människor skall kunna sättas i fängelse för att de utan att störa andra radiostationer sänder program från fartyg utanför Sveriges gränser.

Med stöd av ovanstående hemställer vi,

att riksdagen för sin del måtte besluta att upphäva § 3 lagen den 6 juni 1962 med förbud i vissa fall mot rundradiosändning på öppna havet m. m.

Stockholm den 27 januari 1965

Sven Wedén

Ingemar Mundebo

Ola Ullsten

Ingrid Gärde Widemar

Nr 610

Av herr **Anderson** i Sundsvall m. fl., *angående kommunernas kostnader för reservanordningar för kommunalteknisk verksamhet.*

(Lika lydande med motion nr 517 i Första kammaren)

Enligt bestämmelser i 15 § i lagen den 20 mars 1964 om kommunal beredskap (SFS nr 63/1964) äger kommun erhålla statsbidrag med 90 procent eller den större del av kostnadens belopp som Konungen medgiver för kostnad som kommunen enligt 6 § tredje stycket fått vidkännas för de särskilda anordningar som kan erfordras för förbättring av inkvarteringsförhållandena i kommunen, allt i den mån kostnaden kan anses skälig. Statsbidrag med 90 procent utgår enligt 16 § beredskapslagen även för kommunala planläggningskostnader enligt 7 § samma lag.

Såvitt gäller reservanordningar inom kommunalteknisk verksamhet (för vatten-, gas- och elförsörjningen) gäller däremot en annan principiell kostnadsfördelning. Kommunalrättskommittén föreslog i sitt betänkande angående kommunal beredskap (SOU 1962:7) att bestämmelserna om reservanordningar inom kommunalteknisk verksamhet borde överföras från civilförsvarslagen till författningen om den kommunala beredskapsverksamhe-

ten då de till övervägande del skulle komma att hänföra sig till denna beredskapsverksamhet. Kommunerna borde som en följd därav erhålla statsbidrag till dessa anordningar efter samma regler som för andra särskilda anordningar för beredskapsverksamheten eller med 90 procent av skäligena kostnader.

Departementschefen ansåg emellertid (prop. nr 4/1964) någon särskild reglering i lagen om kommunal beredskap icke vara nödvändig såvitt gällde reservanordningar inom kommunalteknisk verksamhet där ersättning enligt civilförsvarslagen utgick till kommunerna med regelmässigt två tredjedelar av skälig kostnad. Att vidtaga sådana reservanordningar skulle således enligt departementschefens mening alltså betraktas som en kommunal civilförsvarsuppgift och statsbidraget följaktligen regleras i civilförsvarslagen. Departementschefen hävdade att vägande skäl saknades att härutinnan frångå hittillsvarande bidragsnormer. Andra lagutskottet (utlåtande nr 11/1964) ansåg sig dock icke beträffande bidragen till dessa reservanordningar kunna instämma i departementschefens uttalande. Utskottet fann i stället kommunalrättskommitténs ställningstagande ur praktisk och systematisk synpunkt riktigt. Enligt utskottet borde statsbidrag för reservanordningar lämnas enligt samma grunder som för särskilda anordningar enligt 6 § tredje stycket lagen om kommunal beredskap eller med i princip 90 procent. Det borde enligt utskottets mening ankomma på Kungl Maj:t att, efter den ytterligare utredning som kunde anses erforderlig, framlägga förslag till överförande av regleringen av kommunernas uppgifter beträffande reservanordningar för kommunalteknisk verksamhet från civilförsvarslagen till lagen om kommunal beredskap.

Vid riksdagsbehandlingen biföll i denna del båda kamrarna med knappa majoriteter det yrkande som framställdes av reservanter inom utskottet och som överensstämde med propositionsförslaget. Resultatet blev alltså att skyldigheten att vidtaga reservanordningar för kommunalteknisk verksamhet fortfarande betraktas som en kommunal civilförsvarsuppgift med statsbidrag efter tvåtredjedelsregeln. Beträffande statsbidrag till övriga kommunala beredskapskostnader biföll kamrarna däremot yrkanden av reservanter inom utskottet innebärande statsbidrag med minst 90 procent av skäliga kommunala kostnader.

Enligt vår mening synes det icke finnas några bärande skäl för att man beträffande de kommunaltekniska reservanordningarna avseende vatten-, gas- eller elförsörjningen skulle ha andra statsbidragsregler än för övriga statsbidragsberättigade kommunala beredskapskostnader. Departementschefen hävdade också i propositionen att regleringen av statsbidraget till reservanordningar enligt civilförsvarslagen och till övriga särskilda anordningar enligt beredskapslagen helt borde överensstämma, varvid departementschefen dock utifrån sina utgångspunkter förordade ett statsbidrag med två tredjedelar av kostnaderna. Att utskottsutlåtandet i denna del kom att ge

uttryck för en annan principiell hållning beträffande statsbidraget till reservanordningar än beträffande bidraget till övriga beredskapskostnader berodde på resultatet av lottningen vid ärendets behandling inom utskottet.

Med återopande av vad ovan anförts får vi därför hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om förslag till sådana författningsändringar som erfordras för överförande av regleringen beträffande kommunernas uppgifter i fråga om reservanordningar för kommunalteknisk verksamhet från civilförsvarslagen till lagen om kommunal beredskap; samt

att för dessa kostnader därvid måtte bestämmas statsbidrag efter samma grunder som gäller för övriga kommunala beredskapskostnader.

Stockholm den 27 januari 1965

John R. Anderson

i Sundsvall

Einar Henningsson

W. Werbro

Alf Andersson

i Essvik

Erik Magnusson

i Tumhult

Sven Ekström

i Iggesund

Hans Nordgren

Sigvard Larsson

David Gomér

i Umeå

John Eriksson

i Bäckmora

Blenda Ljungberg